

Elisabeth

MIJMERING

Ze was een dame van formaat, letterlijk en figuurlijk. Als soliste stak ze boven de meeste zangers uit, ook letterlijk en figuurlijk. Ik heb haar vroeger vaak horen zingen, altmezzosopraan Elisabeth Coymans. Als zij het podium betrad kwam er iemand op. Ze zijn er nog wel, de zangeressen van haar statuur, maar met haar vergeleken maken de meesten er vandaag maar een potje van.

Onlangs verscheen er een boekje over haar leven. Ik wilde er wat over schrijven voor de krant maar het hoefde niet; wie kent haar nog? Er zit iets in, ze zingt al dertig jaar niet meer en de mensen die zich haar glorie herinneren vallen langzaam maar zeker weg. Toch maak ik bezwaar, haar wordt met deze afwijzing geen recht gedaan. Dat heeft te maken met de overwaardering van jong en mooi, flitsend en cool. Dat is Elisabeth Coymans niet meer en dat is ze ook nooit geweest. Ze was van een tijd waarin ruimte was voor verdieping, waarin inhoud niet overtroefd werd door vorm, waarin de artistieke ontwikkeling de persoonlijke mocht volgen. Van een tijd waarin er nog tijd was; om te twijfelen, om op keuzes terug te komen.

De jeugd heeft de toekomst, heet het. Maar jong zijn is geen verdienste, de tijd haalt ons allemaal in. Ergens halverwege komt het omslagpunt, het punt waarop toekomst en verleden elkaar passeren. En altijd komt er weer nieuwe jeugd die de toekomst claimt.

Elke rimpel van Elisabeth Coymans heeft zijn verhaal, haar unieke antwoord op het leven.

Marjolijn Sengers, 20 juli 2014